

Welke impact de Wereldjongerendagen op deze gelovigen hadden

Bijna twee miljoen jongeren verzamelden zich onder de Eiffeltoren in Parijs tijdens de Wereldjongerendagen van 1997.

TEKST SANNE GERRITS BEELD ELIZA OUDSHOORN, FATHER MICHEL REMERY, VAN ASSENDELFT / JEROEN APPELS, HIELCO KUIPERS

Ze werden de 'generatie van Johannes Paulus II' genoemd: de jongeren die meegingen naar eerdere versies van de Wereldjongerendagen. Wat is er van hun enthousiasme van toen terechtgekomen? Vier van hen kijken terug naar wat het voor hun leven betekend heeft.

FATHER MICHEL REMERY (51)

TOEN: Een van de Nederlandse deelnemers aan het jongerenforum van de WJD in Manila (1995).
 NU: Internationaal directeur 'Twitteren met GOD'.

'Als jonge student werd ik uitgenodigd om mee te gaan naar de WJD in Manila in 1995. Dit was mijn kennismaking met de wereldkerk. Daarvoor was ik in mijn parochie actief als misdienaar. Ik was dé jongere van de parochie. Er waren gewoon geen anderen. Jezus vond ik wel een aardige man, maar die kerk was een beetje ten dode opgeschreven met al die grijze hoofden. En toen werd ik ineens uitgenodigd. Twee Nederlandse jongeren mochten daar aan een internationaal jongerenforum deel nemen, dat toentertijd voorafging aan de WJD. Aan het eind maakten we een schriftelijke belofte om ons meer te gaan verdiepen in het geloof, Jezus beter te leren kennen en over zijn liefde te vertellen aan anderen. Tijdens de slotmis van de WJD moest ik die voorlezen op het podium. Voor de paus, een heleboel journalisten en in ieder geval vijf miljoen mensen. Ik zal nooit meer zoveel mensen tegelijk toespreken. De paus zwaaide naar mij en ik zwaaide terug. Maar dat was niet de bedoeling, hij riep mij om te komen. Er volgde een gesprek over die boodschap. Hij zei tegen mij: 'Nu moet je het echt gaan leven.' Ik zei dat ik dat moeilijk vond. Hij keek me aan met zijn hele indringende blauwe ogen en zei: 'Ja maar, jij kunt dat. Je bent in staat dit te doen.' De rest van mijn leven heb ik dat geprobeerd. Christus navolgen en Hem beter leren kennen. Met heel veel vallen en opstaan. Na mijn architectuurstudie, werk voor de Luchtmacht en een aantal jaren op een groot ingenieursbureau ben ik in Rome voor priester gaan studeren. Ik werd parochiepriester en werkte voor de Europese bisschoppen in Zwitserland en Luxemburg.

Father Michel Remery

Nu reis ik de wereld rond voor mijn project 'Twitteren met GOD'. Op de WJD heb ik gezien dat de kerk op wereldniveau niet dood is. Toen ik terugkwam in Nederland, zag ik ook tekenen van hoop in Nederland. Er waren toch ook mensen van allerlei generaties heel positief bezig met hun geloof. Dat was voor mij een echte eyeopener. Ik heb nog steeds contact met enkele jongeren die ik toen ontmoet heb, tot op de dag van vandaag. We proberen allemaal op onze eigen manier de boodschap van Christus na te volgen en te verspreiden.'

Father Michel Remery werd tijdens de WJD in Manila op het podium geroepen door paus Johannes Paulus II: 'Hij zei me mijn geloof echt te gaan leven.'

'Voor mij zijn de Wereldjongerendagen een ontsnapping geweest aan de gebrektheid van de Nederlandse kerk.'

JEROEN ALTING VON GEUSAU (55)

TOEN: Organisator Nederlandse reis naar Wereldjongerendagen in Santiago de Compostella (1989), Czestochowa (1991) en Denver (1993).
 NU: Directiefunctie bij de Belgische Spoorwegen.

'De eerste keer dat je de Wereldjongerendagen meemaakt, maakt dat een grote indruk. Mijn eerste Wereldjongerendagen waren in 1989 in het Spaanse Santiago de Compostella. Ik was toen 21 jaar. Het waren de eerste echt grote 'WJD', ik denk dat we met zo'n miljoen jongeren daar waren. Een vriend en ik wilden erheen, maar wisten niet hoe. De Nederlandse Kerk zag het niet zo zitten om een reis te organiseren. Het was toen een moeilijke tijd, ze dachten dat het toch nooit ging lukken. We zijn het toen zelf gaan organiseren. We contacteerden jongerenwerkers, studentenhuizen en sloten ons aan bij een Franse reisorganisatie. Met vier bussen vertrokken we uiteindelijk naar Santiago, zo'n 200 man. Het mooie was dat alle kerkelijke richtingen in één groep vertegenwoordigd waren. We organiseerden ook de WJD-reis naar Czestochowa van 1991 en in Denver. Daarna nam de kerk het over. Wat ik me kan herinneren is een mis op een parkeerplaats in Frankrijk. En van tevoren een totaal niet-relevante discussie over welke liedjes wel of niet gezongen mochten worden. In die tijd was dat belangrijk. Tijdens die rit naar Frankrijk werd de groep van bussen steeds groter, heel indrukwekkend. We sliepen in tentjes op voetbal-

Jeroen Alting von Geusau organiseerde de eerste Nederlandse reis naar de WJD in Santiago (1989). 'De bisschoppen dachten dat het toch nooit ging lukken.'

velden of in sporthallen. Ik weet nog dat we in Spanje met al die bussen bij een enorm groot veld omringd door een bos kwamen. Daar stond een heel klein kapelletje. Er was een gebedsdienst, het was een beetje schemerig en alles was heel mooi opgemaakt met kaarsen. Rond die kapel zaten wel duizend jongeren geknield. Ik beseftte dat zij allemaal net als ik christen waren. Dat moment staat op mijn netvlies gebrand, in Nederland zag je zoiets nooit. Ook de verdiepende gesprekken, de grote menigte jongeren en opeens de paus zien lopen, vergeet ik nooit meer. Er was een priester mee die

niets met de paus had. Hij vond hem veel te rechts en hij wilde niet naar de slotbijeenkomst met de kerkleider. Ik zei hem: Denk je nou echt dat de paus doorheeft dat jij er niet bij bent? Hij is toch meegegaan. Ik vind dat tekenend voor het evenement. Het gaat er niet om of je het eens bent met de paus of niet. Het gaat erom dat je je hart durft open te stellen voor wat God je die dagen gaat geven. Of dat nou via de paus is of via de jongens die naast je zitten. De WJD waren voor mij het meest impactvolle religieuze moment dat ik in mijn leven gehad heb. Ik vertel het vaak aan mijn kinderen, die nu ook naar Portugal gaan. Ik voelde daar gewoon de kracht van het geloof en dat ik niet alleen ben. Het heeft mij stevig in mijn geloof geplaatst voor mijn werk in een seculiere wereld. De diversiteit in onze groep toen, in combinatie met wat de paus ons toen zei, heeft mij ook geleerd dat er maar één waarheid is: God. Elke kerk kan zijn waarheid claimen, dat is allemaal leuk. Maar uiteindelijk is alleen Christus de waarheid. Dat maakt het voor mij nu veel makkelijker om naar andere kerken te kijken of naar andere richtingen binnen de kerk. Die mogen er ook zijn, het is niet aan mij om te oordelen. Het gaat om wat God ons brengt.'

MICHAEL STOELINGA (51)

TOEN: Organisator Nederlandse reis naar de WJD in Parijs (1997).
 NU: Principal consultant in de publieke sector.

'Ik ben eigenlijk nooit opgehouden met het bezoeken van Wereldjongerendagen. Die in Manila in 1995 waren voor mij het meest speciaal. Niet alleen omdat op dat moment de grootste mensenmassa ooit bijeen was, ook omdat de persoon van Johannes Paulus II heel indrukwekkend was. In Nederland was hij zo'n beetje het pisaaltje van iedereen. Juist zo iemand waar iedereen van zegt dat die fout is, kan heel veel indruk maken. In Manila zag je al de eerste tekenen van ziekte bij hem. Maar door het enorme enthousiasme van de menigte zag je iets in de paus opleven. De reis naar de WJD in Parijs in 1997 heb ik samen met anderen georganiseerd. Ik herinner me het goede, persoonlijke contact met de bisschoppen. Ze vertrouwden ons en we kregen de vrijheid om dingen zelf te doen. Bij de WJD zie je het belang van de bedevaartscultuur, maar dan op wereldschaal. Het feit dat je op zondag in je parochiekerk zit en dat aan de andere kant van de wereld mensen hetzelfde beleven. Je kijkt om je heen en je parochie wordt ineens honderdduizend keer zo groot in je hoofd. In Parijs kwamen veel meer mensen dan verwacht. Maar ik denk niet dat de WJD van Parijs een omslag was in de

Michael Stoelinga was organisator voor de WJD in Parijs (1997).

katholieke Kerk van Nederland, dat klinkt mij te veel als een promotiepraatje. Voor Parijzenaren is het wel heel belangrijk geweest. Veel mensen die ver van de kerk stonden, ontvingen ineens mensen in huis als gastgezin. We ontmoetten in Parijs een katholieke kerk die echt aanwezig was in de maatschappij. Dat vuur van die 'nieuwe gemeenschappen' was er ook heel sterk aanwezig. Nederland staat stil sinds de jaren zestig. In Frankrijk is de kerk blijven bewegen. Als ik kijk naar de generatie van mijn leeftijdsgenoten die in Frankrijk die Wereldjongerendagen organiseerden, hebben die nu allemaal gezonde, geïnstitutionaliseerde contacten met hun bisschop-

pen. Dat is een levende kerk. In Nederland hebben sommige van mijn leeftijdsgenoten persoonlijke contacten met de bisschoppen, maar met het instituut kerk en die leiding is de communicatie dubbel. Er is geen interesse van de bisschoppen in de competenties van leken. Dat zit gewoon potdicht. Ik zeg het een beetje hard, maar daar is echt wel een verschil en ook echt wel een verwonding, denk ik, die te maken heeft met de geschiedenis. Er is enorme angst en enorm gebrek aan openheid voor deze tijd. Voor mij zijn de Wereldjongerendagen ook een ontsnapping geweest aan de gebrektheid van de Nederlandse kerk. Er is meer dan je lokale navelstaarderigheid. Wat ik tot slot nog steeds meeneem in mijn leven is het woord dat Johannes Paulus II in Santiago sprak: Je moet heiliger worden. Voor mij was dat toen extreem provocerend, en nu nog steeds in positieve zin. Ik kan dat helemaal niet. Heilig zijn kun je niet doen door beter te worden, maar door te ontvangen, de genade aan te nemen. Dat is een andere manier van leven. En die verlies je natuurlijk iedere dag wel drie keer. Maar ik ben heel dankbaar dat ik die woorden nog steeds kan horen.'

ELIZA OUDSHOORN (53)

TOEN: Organisator Nederlandse reis naar de WJD in Rome (2000) en Toronto (2002).
 NU: Logistiek manager.

Voor mij waren de WJD in Parijs in 1997 het meest speciaal. Eerst wilde ik niet. Ik dacht: 'Ik ga toch geen twee weken vrij nemen om naar een oude man te gaan zwaaien?' Toch ging ik, in de hoop op een gezellig onderonsje met alle jongeren. Maar tijdens het voorafgaande jongerenforum werd ik door onze lieve Heer bij mijn nekvel gepakt, zo zeg ik dat altijd. Je bent leuk aan het rotzooien, Eliza, maar nu gaan we echt aan het werk. Toen ik terugkwam, was ik helemaal in de wolken van wat ik had meegemaakt. Onze pastoor vroeg mij erover te vertellen op zondagmiddag. Ik had toen samen met mijn moeder een seizoenskaart van Feijenoord en zij zouden die middag spelen tegen FC Groningen. Ineens dacht ik aan wat ik had gehoord: Ik moest de kar gaan trekken.

En dus vertelde ik mijn moeder thuis dat we niet naar de wedstrijd zouden gaan die middag. Samen met een paar andere jongeren organiseerde ik de eerstvolgende reis naar de WJD in Rome. Zat ik daar ineens voor een ton aan bussen te bestellen. Ik woonde toen nog bij mijn ouders en dat werd ons hoofdkwartier. In de huiskamer stond ons faxapparaat. Op de vensterbank stonden de informatiemappen van alle deelnemers, die mijn moeder keurig op orde hield. Als ik overdag aan het werk was, nam zij de telefoon op met 'Stichting Rome 2000, u spreekt met mevrouw Oudshoorn'. De avond dat we naar Rome vertrokken met zes bussen had ik de tranen in mijn ogen staan, want dan gebeurt wat je bedacht hebt ineens in het echt. We baden iedere vergadering

dat het niet onze reis, maar Zijn reis mocht worden en dat is het ook echt geworden. Als ik van mensen terughoor, wat ze zich nog herinneren, komt altijd de aankomst in Italië weer naar boven. Op het plein stonden alle gastgezinnen klaar en alle 400 deelnemers moesten verdeeld worden. De jongens van de logistiek hadden een mega-

Eliza Oudshoorn

foon, maar dat ding werkte niet. 'Laat maar, ik heb een harde stem', riep ik. Alle 400 deelnemers heb ik omgeroepen. Op een of andere manier gaf het een echt groepsgevoel. We zijn nu 25 jaar later. Als ik deelnemers nu nog tegenkom, beginnen ze er gelijk over. Ik sprak pas nog een van de priesters die mee was en hij zei, dat de Romereis een van de mooiste ervaringen in zijn priesterleven was geweest. Vorig jaar zongen ze in onze kerk het lied 'Jesus Christ, you are my life'. Wij oud-deelnemers keken elkaar aan en schoten in de lach. Het is namelijk een echte WJD-kraker. Wat ik leerde in Rome is dat alles mogelijk is als je het met onze lieve Heer doet. Het is gewoon irreal dat wij als groepje jongeren alles voor 400 man organiseerden en

Eliza Oudshoorn werd in 1997 door 'onze lieve Heer bij het nekvel gepakt' tijdens de WJD in Parijs. Ze organiseerde daarop de WJD in Rome en Toronto.

alles goed ging. Als ik nu kijk naar de mensen die zich inzetten voor de katholieke Kerk in Nederland, zie ik toch een hoop bekende gezichten. Die mensen hebben een stuk verantwoordelijkheid genomen, na wat ze hebben meegemaakt. Volgens mij is het belangrijk dat jongeren zelf de reis or-

ganiseren. Als je nu naar de WJD kijkt, zie ik toch weer allemaal oudere mensen de kar trekken. Dat is zo jammer, omdat het veel meer een getuigenis is, als de jongeren het zelf doen. Want wij waren destijds de toekomst van de Kerk, de Kerk van het nieuwe millennium. Dat drijft me nu nog steeds.' ◀